

punnast lühikest matrosi kamsoli selgast läks, laskis ennast kui puseppa, laewa-puseppade kirja panna; nimmetas ennast Peter Mihoelow, ja hakkas kõhhe laewa puseppise töed teggema. Iggal hommi-kul kello nelli, nähti tedda, kirmes ölla peal, tööle minnewad, ja õhto kello kahheksa koddokutewad. Ei olnud temmal ei tent-situdki kassas, waid õstis ta issi turrult, mis toiduse warra polest tarwis läks, ja ketis ehk küpsetas sedda issi, kuida tem-mal tahtmine ja toido assi juhtus ollema. Ei teadnud tõised, kes temmaga toel käi-sid, kes ta piddi ollema; agga pannid tem-ma suurt pitkust, temma kuulmata ihho rammu, temma töö ussinust ja suurt tar-kust, mis töed tehhes näitas, üllewägga immeks, ja kutsusid tedda: de lange ehk de kloge Peter, se on: se pitk ehk se tark Peter. Kui ta nenda iggapäew, warra hommikust õhtuni, ennast raske pu-seppa tööga waewand ja wassitand; siis istus õse mahha, et omma Ministritele, kes Moskwas ollid, Rigi wallitsemise pär-rast, ja omma Kindralitele, kes parrajas-te Turkide wasto ollid sõddimas, käskusid

anda. Et kõik need kirjad diete piddid tällitud sama, tulli igga õhto Hõollandi-ma wallitsuse polest inimene ratsa hob-bose temma jure, kes temmale ramatuid tõi, mis temma maalt Hõollandi-wallitsu-sele temma kätte tällitada sadeti, ja wiis ta jälle ramatuid temma käest wallitsusele tällitatawaks.

Kui seitse nädalat siin sai olnud; ilmdotsata töed tüddimatast teinud, ja lae-wa pomeistri ammetid põhjani kätte õp-pind: siis läks Amsterdammi taggasi; õs-tis märka palju laewa ehhitamise nõusid ja tarwitusi; ja palkas rahwast, kes tem-ma ennese näitamist möda suurt sõalae-wa, kuhhu kuuskümmend suurttükki peale panna, hakkasid ehhitama, ja olli Peter issi, kui toeteggija hommikust õhtoni ju-res, raiumas, westmas, õweldamas, ja teggemas, mis tarwis olli. Siit ta fir-jutas Moskwa Patrlarki Adrianile, kél-le käest ikka Zummalaarmu wõttis, need-sinnatsed sõnnad:

„Armas waimoli! issa! — siin ma nüüd ollen, et selle Issanda sõnna jär-rele, mis ta Adama, meie essiisale